

MINISTR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Č. j.: 4751/M/14
67609/ENV/14
Spis. zn.: R/3082
Vypraveno dne: 23. 10. 2014

ROZHODNUTÍ

O rozkladu společnosti Letiště Vodochody a.s., IČO: 281 99 472, se sídlem Odolena Voda – Dolínek, U Letiště 374, PSČ 250 70 (dále jen „odvolatel“), proti usnesení Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále jen „ministerstvo“), ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14, jsem na návrh rozkladové komise ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl v řízení, jehož účastníkem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu je pouze odvolatel,

t a k t o :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu **z a m í t á m** rozklad odvolatele a **p o t v r z u j i** napadené usnesení ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14.

O d ů v o d n ě n í :

Předmětným usnesením ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14 (dále jen „napadené usnesení“), bylo s odkazem na ustanovení § 156 odst. 2, ustanovení § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno stanovisko ministerstva ze dne 29. 10. 2013, č.j. 71411/ENV/13, 76786/ENV/13, vydané podle ustanovení § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), k záměru Letiště Vodochody (dále jen „stanovisko EIA“).

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení ministerstva, zabývalo se ministerstvo při přezkoumání stanoviska EIA tím, jak byly v posudku k záměru Letiště Vodochody (dále jen „záměr“), zpracovaném RNDr. Vladimírem Ludvíkem v březnu 2013 (dále jen „posudek EIA“) vypořádány připomínky k vodohospodářskému řešení záměru, kdy podle ministerstva byly připomínky k dokumentaci vlivů záměru na životní prostředí (zpracované RNDr. Tomášem Bajerem, CSc., dále jen „dokumentace EIA“) vypořádány pouze formálně obecným sdělením. Podle ministerstva zůstala připomínka ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy zcela nevypořádána. Uvedené nedostatky posudku EIA se tak

podle napadeného usnesení ministerstva odrazilo ve stanovisku EIA, které neřeší podstatu připomínek a odsouvá odpověď na zásadní otázky vlivu záměru na životní prostředí až na dobu po ukončení procesu posuzování vlivů záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jelikož nebyla vypořádána všechna vyjádření k dokumentaci EIA a k posudku EIA, dospělo ministerstvo v napadeném usnesení k závěru, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Pokud by se totiž nevypořádané připomínky ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování ukázaly jako pravdivé, musela by být zásadním způsobem rekonstruována kanalizace do Vltavy a dále nově vyřešeno nakládání se srážkovými vodami, které měly být původně vsakovány. Tyto podstatné změny by pak musely být jakožto součásti záměru posouzeny z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle ministerstva nelze připustit, aby vlivy takto rozsáhlých staveb (rekonstrukce kanalizace do Vltavy, řešení odvodnění záměru) na životní prostředí byly posuzovány později a odděleně bez vztahu k posuzování záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Celková přijatelnost záměru totiž musí být podle ministerstva vyhodnocena s přihlédnutím ke všem vlivům, které s realizací záměru souvisí. Nevypořádání uvedených připomínek tak může mít vliv na věcnou správnost stanoviska EIA. Postup při vydání stanoviska EIA proto lze označit za rozporný se zásadou materiální pravdy podle ustanovení § 3 správního řádu. Stanovisko EIA k záměru bylo vydáno jako kladné, aniž bylo vyhodnoceno, zda je vodohospodářské řešení záměru vůbec proveditelné, a aniž by byly vyhodnoceny všechny vlivy záměru na vodohospodářské poměry v území.

Dále bylo v odůvodnění napadeného usnesení ministerstva konstatováno, že v průběhu posuzování záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí byla vznesena řada připomínek, které se týkaly nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to zejména s ohledem na kumulaci této zátěže s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména silniční a železniční dopravou. Podle napadeného usnesení ministerstva bylo v dokumentaci EIA a posudku EIA předpokládáno zvýšení hlukového limitu pro veškerou silniční dopravu korekcí na starou hlukovou zátěž. Tento přístup zahrnující zvýšení limitu však nebyl nikterak odůvodněn, takže stanovisko EIA je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Pokud by nebylo použito korekce pro starou hlukovou zátěž, docházelo by v případě řady lokalit k překračování denních a nočních limitů hluku vlivem pozemní dopravy. V případě, kdy by se k nadlimitnímu hluku ze silniční dopravy vlivem záměru nezbytně přičítal jakýkoliv hluk z letecké dopravy, muselo by z podstaty věci docházet ke zhoršování již tak nepřijatelné hlukové situace, protože takovým stavem je již samotný vliv pozemní dopravy. Z vypořádání připomínek dotčené veřejnosti ve stanovisku EIA ohledně zvýšení hlukové zátěže, ke které dojde v důsledku kombinace zátěže z provozu letiště a zátěže ze stávající železniční a silniční dopravy, vyplývá podle ministerstva závěr, že záměr nebyl posouzen z hlediska hlukové zátěže v souladu se zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí.

Proti napadenému usnesení podal odvolatel rozklad podáním ze dne 27. 6. 2014. V tomto podání je jednak učiněn podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení a jednak podán rozklad jako řádný opravný prostředek proti napadenému usnesení. Odvolatel uplatnil proti napadenému usnesení námitky, které uvádím dále společně s jejich vypořádáním.

Odvolatel požaduje, aby napadené usnesení bylo jako nezákonné, zmatečné, nepřezkoumatelné, věcně neodůvodněné, vydané nepřislušným správním orgánem a podjatou osobou zrušeno a přezkumné řízení zastaveno.

Odvolatel dále doplnil rozklad proti napadenému usnesení podáním ze dne 31. 7. 2014. Odvolatel uvádí další námitky ve vztahu k napadenému usnesení, které budou rovněž uvedeny dále společně s jejich vypořádáním.

Rozklad odvolatele jsem předložil včetně příslušného spisového materiálu svoji rozkladové komisi ustavené v souladu s ustanovením § 152 odst. 3 správního řádu. Na základě jejího návrhu jsem dospěl k závěru, že rozklad odvolatele přísluší zamítnout a napadené usnesení ministerstva potvrdit, neboť je věcně správné a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Dospěl jsem k závěru, že napadené usnesení ministerstva bylo vydáno v souladu s ustanovením § 156 odst. 2 správního řádu. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá: *„Vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.“* V návaznosti na toto ustanovení bylo napadené usnesení vydáno také v souladu s ustanovením § 97 odst. 3 a s ustanovením § 98 správního řádu.

I když z ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyplývá, že se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak, je nezbytné postupovat v souladu s ustanovením § 180 odst. 2 správního řádu. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá: *„Pro případ, že podle dosavadních právních předpisů postupují správní orgány v řízení, jehož cílem není vydání rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné a které nelze podle těchto předpisů řešit, podle části čtvrté tohoto zákona.“* S účinností správního řádu (od 1. 1. 2006, kterým byl zrušen předchozí správní řád – zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů) tak došlo k nepřímé novelizaci zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (tj. cit. ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které odkazuje na zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení) v tom smyslu, že při postupu podle tohoto zákona je nezbytné se řídit ustanoveními části čtvrté správního řádu (s názvem *„Vyjádření, osvědčení a sdělení“*, která obsahuje ustanovení § 154 až § 158). Jelikož zákon o posuzování vlivů na životní prostředí neobsahuje zákonem stanovený postup pro zrušení stanoviska EIA, je nezbytné postupovat při zrušení stanoviska EIA podle ustanovení části čtvrté správního řádu, tj. podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, jak bylo učiněno napadeným usnesením ministerstva. Učiněný závěr lze také podpořit s odkazem na ustanovení § 158 odst. 1 správního řádu, podle něhož se ustanovení části čtvrté správního řádu použijí obdobně i v případech, kdy správní orgány provádějí jiné úkony, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté anebo v části čtvrté správního řádu. To znamená, že i kdyby stanovisko EIA nebylo *„vyjádření, osvědčení a sdělení“* podle části čtvrté správního řádu, jak namítá odvolatel, přesto by bylo možné stanovisko EIA zrušit předmětným usnesením v souladu s pravomocí ministerstva tak učinit podle ustanovení § 158 odst. 1 správního řádu.

Ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu tak s účinností od 1. 1. 2006 podřizuje procesnímu režimu části čtvrté správního řádu obecně veškeré úkony správních orgánů, které jsou výsledkem postupu správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy (viz ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu), tzn. při výkonu veřejné správy, která má charakter veřejné moci, kdy správní orgány vystupují vůči adresátům veřejné správy v nadřízeném postavení, v daném případě ministerstvo při výkonu pravomoci vydávat souhlasná nebo nesouhlasná stanoviska podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Vyloučení správního řádu (nejen zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ale také zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) podle ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí na řízení podle tohoto zákona by bylo možné

podpořit na základě interpretačního pravidla, podle kterého má speciální norma (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) přednost před normou obecnou, tj. správním řádem (*lex specialis derogat legi generali*). Ustanovení § 180 odst. 2 má však ve vztahu k dosavadním právním předpisům současně charakter pozdější normy, která má před dosavadními právními úpravami jako staršími normami přednost podle interpretačního pravidla, že pozdější norma má přednost před normou předchozí (*lex posterior derogat legi priori*). Takový závěr vyplývá z nutnosti dát přednost ústavně konformnímu výkladu ustanovení právních předpisů, tedy takovému výkladu, který odpovídá smyslu a účelu příslušných ustanovení Ústavy ČR a dalších ústavních zákonů (zejména čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), pokud se nabízí více možností výkladu. Jak totiž konstatoval Ústavní soud ČR v rozhodnutí ze dne 22. 10. 1996, sp.zn. III ÚS 277/96, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 6, ročník 1996, č. 109/1996: „V situaci, kdy určité ustanovení právního předpisu umožňuje různé interpretace, je při jeho aplikaci úkolem všech státních orgánů interpretovat jej ústavně konformním způsobem.“

Dále jsem se zabýval tím, zda proti napadenému usnesení ministerstva je přípustný rozklad, tj. zda odvolatel je vůbec aktivně legitimován k podání opravného prostředku proti usnesení učiněnému podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu. Jak vyplývá ze závěru č. 60 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu (dostupné na www.mvcr.cz), nelze při postupu podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu hovořit o účastnících řízení a vydané usnesení se pouze oznamuje dotčeným osobám. Přesto vyplývá z uvedeného závěru, že je nezbytné připustit proti usnesení učiněnému podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu opravný prostředek. Stejný závěr lze dovodit také z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 26. 3. 2014, č.j. 4 Aps 7/2013-25 (bod 15 a 16 odůvodnění tohoto rozsudku, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného vyplývá, že nelze rozklad odvolatele zamítnout jako nepřipustný, a proto jsem se dále zabýval věcnou správností napadeného usnesení ministerstva v rozsahu učiněných námitek odvolatele v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu.

K návrhům a námitkám odvolatele uvedeným v jeho podání ze dne 27. 6. 2014 konstatuji:

1. K námitkám odvolatele uvedeným v bodě I., 1. - Nicotnost a nezákonnost napadeného usnesení.

Odvolatel požaduje, aby napadené usnesení bylo prohlášeno jako nicotné podle ustanovení § 77 správního řádu, který cituje.

Odvolatel dále cituje ustanovení § 10 odst. 3 a ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, dále ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zásady správního řízení uvedené v ustanoveních § 2 až § 8 správního řádu.

Podle názoru odvolatele nemá ministerstvo výslovné zákonné zmocnění k vydání napadeného usnesení. Stanovisko EIA je odborným podkladem pro vydání následných rozhodnutí. Stanovisko EIA nemůže být považováno za „vyjádření, osvědčení nebo sdělení“ podle ustanovení § 154 správního řádu. Podle odvolatele je právní úprava podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vůči správnímu řádu speciální, subsidiární aplikace správního řádu je výslovně vyloučena, a proto se nemůže část čtvrtá správního řádu (včetně ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu) na přezkum stanoviska EIA vztahovat.

Proto odvolatel dává podnět podle ustanovení § 78 odst. 1 správního řádu k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení.

K tomu konstatuji, že vydání stanoviska EIA podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je výkonem pravomoci svěřené ministerstvu tímto zákonem. Toto stanovisko může být souhlasné nebo nesouhlasné, čímž je dána ministerstvu pravomoc rozhodnout o tom, jaký odborný podklad, tj. s jakým obsahem, bude poskytnut příslušným správním úřadům podle právních předpisů. Jak je shora uvedeno, v důsledku nabytí účinnosti správního řádu (od 1. 1. 2006) se nepřímo novelizoval zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Z ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu vyplývá, že na postup ministerstva podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se vztahuje část čtvrtá správního řádu, pokud jiný postup neupravuje zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Tento zákon žádný takový postup neupravuje, a proto přísluší postupovat podle části čtvrté správního řádu, to znamená podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu vydat předmětné usnesení. Jelikož má ministerstvo pravomoc vydávat stanoviska EIA podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, přísluší mu také pravomoc tato stanoviska rušit postupem podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, jelikož při řešení nezákonnosti stanoviska EIA je nezbytné v souladu se zásadou legality postupovat zákonem stanoveným způsobem. Protože nemohlo ministerstvo postupovat podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť tento zákon neobsahuje žádná pravidla pro takový postup (v rozporu s ústavním postulátem obsaženým v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, resp. čl. 2 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tj. v rozporu s požadavkem ústavodárce na omezení výkonu státní /veřejné/ moci na zákonem stanovené případy, meze a způsoby), postupovalo ministerstvo při vydání napadeného usnesení podle části čtvrté správního řádu (ust. § 154 až § 158) v souladu s ustanovením § 180 odst. 2 správního řádu, jak je shora uvedeno.

Námítky odvolatele nejsou důvodné, a jeho podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení proto přísluší odložit jako nedůvodný.

2. Odvolatel požaduje, aby napadené usnesení ministerstva bylo zrušeno pro jeho nezákonnost (2.1. Chybně určený správní orgán).

Odvolatel cituje ustanovení § 95 správního řádu a dovozuje z něj, že rozhodnutí v přezkumném řízení měl učinit ministr životního prostředí, a nikoliv ministerstvo.

K tomu konstatuji, že z ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu vyplývá, že k vydání usnesení o zrušení stanoviska EIA podle tohoto ustanovení zákona je věcně příslušný správní orgán, který stanovisko EIA vydal, tj. v daném případě ministerstvo, a nikoliv ministr životního prostředí. Na tom nemůže nic změnit ustanovení § 95 správního řádu, neboť na postup podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu se ustanovení hlavy IX. části druhé správního řádu použijí pouze přiměřeně, tj. nemohou změnit příslušnost ministerstva k vydání napadeného usnesení.

Námítky odvolatele nejsou důvodné, a jeho podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení proto přísluší odložit jako nedůvodný.

3. Odvolatel zpochybňuje splnění podmínek pro přezkumné řízení (2.2. Podmínky přezkumného řízení).

Podle odvolatele bylo napadené usnesení vydáno v rozporu s ustanovením § 3, § 96 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění napadeného usnesení

vyplývá, že se se stavem řízení a podklady pro vydání stanoviska EIA seznámil pouze předběžně. Podle odvolatele mělo ministerstvo zahájit přezkumné řízení a teprve následně mělo ministerstvo po podrobném přezkoumání věci a seznámení se se skutkovým stavem vydat rozhodnutí.

Podle odvolatele mohlo být napadené usnesení vydáno pouze za předpokladu zjištěné nezákonnosti stanoviska EIA. Žádná taková nezákonnost zjištěna nebyla a údajné vady se týkají pouze subjektivního názoru na stanovení a vymahatelnost podmínek uvedených ve stanovisku EIA. Stanovisko EIA vypořádává námítky naprosto odpovídajícím způsobem a v dostatečném rozsahu, a to zcela v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu.

Současně podle odvolatele platí, že nebyly splněny podmínky pro přezkumné řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, na které napadené usnesení odkazuje. Porušení právních předpisů není zjevné ze spisového materiálu a nejsou splněny ani ostatní podmínky pro zkrácené přezkumné řízení. Navíc někteří účastníci řízení dle sdělení ministra životního prostředí podávali ve věci vysvětlení a návrhy a bylo s nimi dokonce jednáno. S odvolatelem jako s řádným a jediným účastníkem tohoto řízení však vůbec v řízení před vydáním napadeného usnesení jednáno nebylo.

K tomu konstatuji, že z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, na základě jakých podkladů a jakých úvah přistoupilo ministerstvo k vydání napadeného usnesení. Podkladem pro vydání napadeného usnesení nebyly žádné skutečnosti, k nimž by se odvolatel neměl možnost vyjádřit. Z ustanovení § 98 správního řádu vyplývá: „Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.“ Z tohoto ustanovení zákona vyplývá, že podmínky pro vydání napadeného usnesení ve zkráceném přezkumném řízení byly splněny. Ministerstvo došlo na základě přezkoumání dokumentace EIA a posudku EIA ve vztahu k uplatněným připomínkám k závěru, že tyto připomínky nebyly vypořádány tak, aby stanovisko EIA mohlo být objektivním odborným podkladem pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů v souladu s účelem zákona podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z hlediska požadavků zákona na způsob posuzování vlivů záměru na životní prostředí přísluší odkázat na ustanovení § 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z ustanovení § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyplývá, že v dlouhodobém záměru se jeho jednotlivé etapy posuzují samostatně, avšak v kontextu vlivů záměru na životní prostředí jako celku. Pokud tedy z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá nepřijatelnost toho, aby určité otázky vlivů záměru na životní prostředí (otázka přijatelnosti záměru z hlediska vodního hospodářství v krajině a hlukové zátěže) byly odsunuty až na pozdější fázi povolování záměru podle příslušných právních předpisů, tj. řízení před stavením úřadem podle stavebního zákona, je třeba v tomto postupu ministerstva spatřovat naplnění požadavků uvedených v příslušných ustanoveních zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jak vyplývá z ustanovení § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nelze bez stanoviska EIA vydat rozhodnutí nebo opatření k provedení záměru nutná podle zvláštních právních předpisů. Jestliže jsou ve stanovisku EIA konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, je správní úřad povinen je zahrnout do svého rozhodnutí. Jelikož bylo stanovisko EIA vydáno s vadami spočívajícími v nedostatečném vypořádání připomínek k dokumentaci EIA a posudku EIA, jak se uvádí v odůvodnění napadeného usnesení, je třeba považovat stanovisko EIA za rozporné s požadavky ustanovení § 1 odst. 3, § 2 (rozsah posuzování), § 5 a § 10 odst. 3 a 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jelikož byl tento rozpor s právními předpisy zřejmý z podkladů pro vydání

stanoviska EIA, bylo na místě vydat napadené usnesení ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu.

Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že jeho podkladem nebyly žádné jiné skutečnosti, které by nebyly podkladem pro vydání stanoviska EIA, jak nesprávně uvádí odvolatel. Námitky odvolatele nejsou důvodné.

4. Odvolatel dále konstatuje, že správní orgán rozhodl o vyloučení Ing. Jaroslavy Honové a jejích podřízených.

Usnesením ministerstva ze dne 30. 4. 2014, č.j. 31212/ENV/14, byla určena náměstkyně ministra – ředitelka sekce technické ochrany životního prostředí Ing. Berenika Peštová, Ph.D., úřední osobou ve věci projednání a rozhodování ve věci přezkumu stanoviska EIA. Tato skutečnost podle odvolatele vylučuje postup ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, neboť prvním úkonem ve věci nebylo vydání napadeného usnesení.

K tomu uvádím, že uvedené usnesení bylo učiněno podle ustanovení § 14 odst. 1, 4 a 5 správního řádu. Tato ustanovení správního řádu upravují postup v případě, že úřední osoba je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Jak vyplývá z uvedeného usnesení, je důvodem pro vyloučení Ing. Jaroslavy Honové její účast při přípravě stanoviska EIA, které je předmětem přezkumného řízení. Z ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu vyplývá, že k přezkumnému řízení stanoviska EIA je věcně příslušný správní orgán, který stanovisko EIA vydal, tj. ministerstvo. Skutečnost, že se Ing. Jaroslava Honová jako úřední osoba ministerstva účastnila procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí, jehož výsledkem bylo stanovisko EIA, nezpůsobuje proto vyloučení Ing. Honové podle ustanovení § 14 odst. 5 správního řádu z přezkoumání tohoto stanoviska EIA, jak se nesprávně konstatuje v uvedeném usnesení ze dne 30. 4. 2014, neboť toto ustanovení zákona vylučuje pouze tu úřední osobu, která se účastnila projednávání téže věci na jiném stupni. Obsahem tohoto usnesení je rovněž vyrozumění o tom, že oprávněnou úřední osobou je náměstkyně ministra – ředitelka sekce technické ochrany životního prostředí Ing. Berenika Peštová, Ph.D. (dále jen „náměstkyně ministra“), ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu.

Z uvedeného vyplývá, že jelikož důvody pro vyloučení Ing. Jaroslavy Honové podle ustanovení § 14 správního řádu nenastaly, nemělo být uvedené usnesení ze dne 30. 4. 2014 vůbec vydáno, ale pouze mělo být poznamenáno do spisu podle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, že oprávněnou úřední osobou v uvedené věci je za ministerstvo náměstkyně ministra.

Z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu vyplývá, že v řízení o rozkladu odvolatele proti napadenému usnesení se přihlíží pouze k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného usnesení s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. Vydání uvedeného usnesení ze dne 30. 4. 2014 je právě takovou vadou. Jelikož toto usnesení nemělo být vůbec vydáno, nelze na něj pohlížet jako na první úkon učiněný v přezkumném řízení, který by znemožňoval vydat napadené usnesení ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, jak se nesprávně domnívá odvolatel. Námitky odvolatele proto zamítám jako nedůvodné.

5. Odvolatel dále v bodě 2. 3. rozkladu uvádí námitky ohledně osob vyloučených pro podjatost.

Odvolatel obdobně jako ve svých námitkách uvedených v předchozím bodě 4 zpochybňuje skutečnost, že namísto Ing. Jaroslavy Honové, ředitelky odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence, se určila jako oprávněná úřední osoba v dané věci náměstkyně ministra - ředitelka sekce technické ochrany životního prostředí Ing. Berenika Peštová, Ph.D. Odvokatel z této skutečnosti dovozuje, že napadené usnesení nebylo vydáno příslušnou osobou, neboť buď měla napadené usnesení vydat Ing. Honová, jako ředitelka věcně příslušného odboru ministerstva v souladu s ustanovením § 156 odst. 2 správního řádu, anebo ministr životního prostředí jako nadřízený správní orgán vůči ministerstvu. Odvokatel dále zpochybňuje účast pana Mgr. Evžena Doležala, zaměstnance odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence, v jednáních ministerstva souvisejících s vydáním napadeného usnesení.

K tomu uvádím, že důvody pro vyloučení Ing. Jaroslavy Honové a Mgr. Evžena Doležala z řízení o vydání napadeného usnesení nenastaly, jak je uvedeno shora ve vypořádání námitek odvolatele uvedených v bodě 4.

Co se týká oprávnění náměstkyně ministra k vydání napadeného usnesení, je nutné konstatovat, že takové oprávnění měla z titulu pozice nadřízeného zaměstnance Ing. Jaroslavy Honové a toto oprávnění vyplývá rovněž z Organizačního řádu Ministerstva životního prostředí. Dále byla usnesením ministerstva ze dne 30. 4. 2014, č.j. 31212/ENV/14, určena náměstkyně ministra úřední osobou ve věci projednání a rozhodování ve věci přezkumu stanoviska EIA. Tímto postupem bylo učiněno za dost ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, že oprávněnou úřední osobou v uvedené věci je za ministerstvo náměstkyně ministra. Námitky odvolatele proto zamítám jako nedůvodné.

6. Odvokatel dále uplatňuje námitky proti napadenému usnesení, a to k zastavení přezkumného řízení (viz bod 2. 4. rozkladu).

Podle odvolatele mělo ministerstvo povinnost přezkumné řízení zastavit podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Odvokatel konstatuje, že v důsledku vydání napadeného usnesení nemohla být způsobena újma ostatním dotčeným osobám a veřejnému zájmu. Jak totiž podle odvolatele vyplývá z relevantní judikatury správních soudů, je stanovisko EIA pouze nezávazný odborný podklad pro další rozhodování ve správním řízení a jako takové nemůže způsobit reálný zásah do právní sféry ostatních osob a ani veřejnému zájmu. Takový zásah může způsobit (potencionálně) až navazující rozhodnutí o umístění stavby. Naopak bez vydání stanoviska EIA nemůže odvokatel dosáhnout úspěšně vydání rozhodnutí o umístění stavby, protože je jeho nezbytným podkladem. Nezákonným zrušením stanoviska EIA nepochybně vzniká újma na straně odvolatele, kterého napadené usnesení označuje jako účastníka řízení.

Odvokatel tak konstatuje závěr, že na jedné straně vzniká v důsledku zrušení stanoviska EIA újma odvolateli, na druhé straně však ze samé právní povahy stanoviska EIA nemůže vzniknout újma jiným osobám. I kdyby tedy ministerstvo dospělo k závěru, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, mělo být přezkumné řízení zastaveno v souladu s ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu.

K tomu uvádím, že z ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu vyplývá: „Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví“. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá, že přezkumné řízení

v dané věci mělo být zastaveno, pokud by předpokládaný zásah do nabytých práv odvolatele převyšil újmu, která vznikla veřejnému zájmu v důsledku vydaného stanoviska EIA. V daném případě je veřejný zájem dán naplňováním účelu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí podle ustanovení § 1 odst. 3 tohoto zákona. Účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat odborný objektivní podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů pro realizaci záměru. Podle ustanovení § 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je dán rozsah posuzování záměru. Posuzují se nejen vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující mimo jiné vlivy na vodu, ovzduší (včetně hluku) a hmotný majetek, ale také jejich vzájemné souvislosti. Podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí bere správní úřad povolující záměr (stavební úřad) při svém rozhodování vždy v úvahu obsah stanoviska EIA. Jsou-li ve stanovisku EIA uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je stavební úřad do svého rozhodnutí, v opačném případě uvede stavební úřad důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Z uvedeného vyplývá, že pokud stanovisko EIA určité otázky přípustnosti záměru z hlediska jejich vlivů na životní prostředí a jejich vzájemného působení a souvislosti posoudilo nedostatečně, a to s ohledem na vypořádání námitek k dokumentaci EIA a posudku EIA, nelze považovat takové stanovisko za objektivní odborný podklad ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Jelikož odvolatel na základě souhlasného stanoviska EIA dosud nezískal žádné rozhodnutí stavebního úřadu pro realizaci záměru podle stavebního zákona, dospěl jsem k závěru, že nelze uvažovat o tom, že jeho práva nabytá v dobrá víře převyšují veřejný zájem na tom, aby stanovisko EIA odpovídalo požadavkům cit. ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Je to právě ministerstvo, které je povinno napravit vady stanoviska EIA, které vedly k jeho zrušení napadeným usnesením.

Jak vyplývá z přílohy č. 6 (Náležitosti stanoviska, bod III Hodnocení záměru, bod 6) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, obsahuje stanovisko podmínky pro realizaci záměru, anebo zdůvodnění nepřijatelnosti záměru, a to v návaznosti na vypořádání námitek k dokumentaci EIA a posudku EIA. Pokud po zrušení stanoviska EIA dojde k novému posouzení záměru z důvodů uvedených v napadeném usnesení, může být nové stanovisko EIA opět souhlasné s uvedením modifikovaných podmínek, anebo nesouhlasné s odůvodněním nepřijatelnosti záměru. Námitky odvolatele zamítám jako nedůvodné.

7. Odvolatel se dále v námitce označené jako bod 2. 5. vyjadřuje k právům nabytým v dobré víře.

Odvolatel popisuje časový sled postupu podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Na základě stanoviska EIA pokračuje odvolatel v další fázi realizace záměru včetně přípravy a zpracování projektové dokumentace, do které jsou zpracovány podmínky stanoviska EIA. Pokud dokumentace EIA trpěla vadami, mělo na ně ministerstvo reagovat uložením dalších podmínek ve stanovisku EIA. Pokud po uplynutí 9 měsíců došlo k vydání napadeného usnesení, když ministerstvo změnilo náhle a nepředvídatelně názor, je podle odvolatele založena odpovědnost ministerstva za náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

K tomu uvádím, že vady stanoviska EIA, které způsobují jeho rozpor s požadavky zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, resp. jeho nezákonnost, jsou popsány v napadeném usnesení. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že stanovisko EIA trpí uvedenými vadami, pro které neodpovídá požadavků zákona, a je tudíž nezákonné, bylo povinno napravit tyto vady bez zbytečných průtahů v souladu

se základními zásadami činnosti správních orgánů (ust. § 2 až § 8 správního řádu), tj. zejména se zásadou procesní ekonomie. Podle této zásady nelze ponechat možnost odstranění věcných nedostatků stanoviska EIA, které způsobují jeho nezákonnost, až na řízení před stavebním úřadem, který bude rozhodovat o přípustnosti realizace záměru podle stavebního zákona, zvláště pokud jsou vady stanoviska EIA takové povahy, že mohou způsobovat přehodnocení přijatelnosti záměru. V případě nečinnosti ministerstva s vydáním napadeného usnesení, kdy by byla ponechána náprava ministerstvem zjištěným nedostatkům stanoviska EIA až do doby řízení před stavebním úřadem, by proto odvolateli vznikly pravděpodobně další náklady způsobené nemožností realizovat záměr z důvodů, které byly ministerstvu zřejmé již při vydání napadeného usnesení. Námitky odvolatele proto zamítám jako nedůvodné.

8. Odvolatel se dále vyjadřuje k možnosti uplatnění práv účastníka řízení (viz bod 2.6. rozkladu).

Odvolatel konstatuje, že nebyl vůbec informován o tom, že bude vydáno napadené usnesení. Z toho vznikla odvolateli další majetková újma, neboť o vydání napadeného usnesení se dozvěděl až ze sdělovacích prostředků.

K tomu uvádím, že napadené usnesení bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, kdy prvním úkonem je vydání tohoto usnesení. Námitky odvolatele zamítám jako nedůvodné.

9. Odvolatel dále poukazuje v bodě 2.7. rozkladu na poučení účastníka.

Podle odvolatele je správní orgán povinen poskytnout odvolateli přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech. Z napadeného usnesení není vůbec zřejmé, jaký bude další postup po nabytí právní moci napadeného usnesení. Odvolatel nemá žádnou možnost si takovou situaci vyhodnotit a zvolit tomu odpovídající postup, čímž je založena naprostá právní nejistota odvolatele.

K tomu uvádím, že právní mocí napadeného usnesení dojde ke zrušení stanoviska EIA. Další postup je v pravomoci ministerstva podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Námitky odvolatele zamítám jako nedůvodné.

10. Odvolatel se dále v bodě 2.8. zabývá zásadou rovnosti.

Podle odvolatele se v případě vydání napadeného usnesení jedná o první případ zrušení stanoviska EIA od účinnosti zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle odvolatele si musí být ministerstvo vědomo skutečnosti, že obdobné námitky jako v daném případě byly uplatněny také při posuzování jiných velkých záměrů, kdy bylo postupováno odlišně, než při vydání napadeného usnesení.

K tomu uvádím, že odvolatel blíže nekonkretizuje, ve kterých případech mělo ministerstvo postupovat odlišně jako v dané věci. Námitky odvolatele proto jako nekonkrétní odmítám.

11. Odvolatel považuje (bod 3. rozkladu) postup ministerstva v dané věci za účelový.

Odvolatel poukazuje na mediální vystoupení odpůrců záměru, která podle odvolatele vedla k politickému ovlivnění rozhodování ministerstva v dané věci. Podle

odvolatele je nepřipustné, aby napadené usnesení bylo prezentováno jako politický úspěch, kdy je automaticky předjímán i výsledek rozhodnutí o rozkladu odvolatele proti napadenému usnesení ministerstva.

K tomu uvádím, že z napadeného usnesení ministerstva vyplývá, podle jakých ustanovení zákona bylo učiněno. Rovněž odůvodnění napadeného usnesení odpovídá požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Námitky odvolatele nejsou důvodné.

12. V bodě II. rozkladu namítá odvolatel proti napadenému usnesení následující nedostatky jeho věcného obsahu.

Odvolatel konstatuje, že posuzování záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí trvalo čtyři a půl roku. Podle odvolatele byly námitky v průběhu posuzování záměru vypořádány dostatečným způsobem. Obavy z nevymahatelnosti stanovených podmínek stanoviska EIA jsou podle odvolatele naprosto liché, neboť tyto podmínky budou převzaty, konkretizovány a uvedeny do praxe v navazujících územních a stavebních řízeních pro realizaci projektu.

K tomu uvádím, že z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, které námitky k dokumentaci EIA a posudku EIA nebyly vypořádány tak, aby stanovisko EIA odpovídalo požadavkům zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Námitky odvolatele shledávám jako nedůvodné.

13. Odvolatel se dále zabývá vodohospodářskou problematikou záměru.

Podle odvolatele vychází připomínky obce Zlončice z odborného posudku Ing. Jakoubka, který rozporuje údaje z vodohospodářské části dokumentace EIA, které zpracoval Ing. Valečka. Týká se to zejména chybně stanovených odtokových součinitelů. Součinitele odtoku jsou v dokumentaci EIA zpracovány Ing. Valečkou podle ČSN 75 6101(Stokové sítě a kanalizační přípojky). Jejich upřesnění může být provedeno teprve v dokumentaci pro územní rozhodnutí (dále jen „DUR“) podle stavebního zákona, kdy bude provedeno polohopisné a výškopisné zaměření povrchů stavby záměru a stanoveny přesné sklonové poměry jednotlivých ploch, jak stávajících, tak uvažovaných. V rámci procesu EIA tak DUR nemohla být zpracována, protože proces EIA je právě podkladem pro zpracování DUR, která musí být zpracována dle závěrů procesu EIA.

K tomu uvádím, že připomínky k vodohospodářskému řešení záměru nebyly vypořádány podle požadavků zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Cílem procesu EIA je podle ustanovení § 5 odst. 1 tohoto zákona zjištění, popis, posouzení a vyhodnocení předpokládaných přímých a nepřímých vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí. Nelze proto připustit argumentaci odvolatele, že některé údaje potřebné k identifikování a posouzení možných vlivů záměru nebyly k dispozici, neboť dokumentace EIA není dostatečně podrobná (na rozdíl od DUR). Dokumentace EIA musí být natolik podrobná, aby vlivy bylo možné identifikovat a posoudit. Pokud by to nebylo možné, bylo by nutné proces EIA opakovat v době, kdy bude možné potřebná vstupní data získat. Posouzení vlivů záměru nelze odkládat na pozdější fáze rozhodovacích procedur. Jak vyplývá z rozhodovací praxe Soudního dvora EU, musí být posouzení vlivů záměru na životní prostředí uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které tento záměr může mít na životní prostředí (viz rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-201/02, bod 53, nebo

rozsudek Soudního dvora ve věci C-275/09, bod 53). Neobsahovala-li dokumentace EIA dostatečně podrobné informace potřebné k posouzení záměru podle požadavků zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, měla být tato dokumentace EIA doplněna ze strany odvolatele. Nelze tak akceptovat názor odvolatele, podle něhož by některé vlivy záměru na životní prostředí nebyly identifikovány a posouzeny v rámci procesu EIA, a přesto by o těchto parametrech záměru mělo být rozhodnuto až stavebním úřadem v územním řízení. Námitky odvolatele zamítám jako nedůvodné.

14. Podle odvolatele se stejné námitky jako v předchozím bodě týkají také Ing. Jakoubkem rozporované návrhové intenzity deště, kdy orientační návrhové intenzity deště jsou v dokumentaci Ing. Valečkou zpracovány dle ČSN 75 6101 (Stokové sítě a kanalizační přípojky).

V dokumentaci EIA je uvedeno dle ČSN 75 6101: „Při návrhu stokové sítě za použití racionálních metod se počítá s periodicitou návrhového deště, kterou určí příslušný úřad (vodoprávní úřad).“ Vodoprávní úřad v procesu EIA tuto periodicitu neurčil. Logicky ji bude možné určit v rámci územního řízení k záměru, kde budou k dispozici podstatně přesnější podklady, které budou muset vycházet ze stanoviska EIA. V procesu EIA nelze předjímat stanovení periodicity deště vodoprávním úřadem. Zjištění této hodnoty na základě DUR je nezbytným úkolem územního řízení podle stavebního zákona.

Obdobné námitky se týkají také upřesnění podmínek čištění odpadních vod a systému zasakování a akumulace srážkových vod (problematiky kanalizace do Vltavy), kdy bude možné navrhnout jejich upřesnění až po zpracování údajů, které jsou jako DUR k dispozici ve fázi územního řízení.

Z těchto důvodů nemohl být v procesu EIA stanoven konečný a podrobný charakter potřebných oprav nebo úprav odpadního potrubí do Vltavy, ale byly stanoveny podmínky pro minimalizaci negativních vlivů na životní prostředí.

K tomu uvádím, že se obsahově jedná o obdobné námitky jako v bodě 13, na jejichž vypořádání proto tímto odkazuji. Námitky odvolatele nejsou důvodné.

15. K problematice domnělé nemožnosti vsakování srážkových vod byla ve stanovisku EIA stanovena podmínka č. 24, kterou odvolatel cituje.

Podle odvolatele neukládá zákon o posuzování vlivů na životní prostředí, že podrobný hydrogeologický posudek musí být uveden v rámci dokumentů procesu EIA. Podle odvolatele je však zřejmé, že podrobný hydrogeologický posudek musí vycházet ze skutečného množství srážkových vod, dle upřesněných součinitelů odtoku podle DUR a dle periodicity návrhového deště podle stanovení vodoprávního úřadu v DUR. Z kontextu ČSN 75 9010 (Vsakovací zařízení srážkových vod) vyplývá, že podrobný hydrogeologický posudek má být zpracován v rámci DUR.

Z uvedeného podle odvolatele vyplývá, že projektový návrh opravy kanalizace do Vltavy, detailní hydrologický posudek a projektový návrh zasakování nemohly být provedeny v rámci procesu EIA, ale že pro ně byly stanoveny dostatečné podmínky pro eliminaci či minimalizaci negativních vlivů na životní prostředí, které vyplývají ze stanoviska EIA. Vypořádání připomínek k detailnímu řešení kanalizace a zasakování, pro která je nezbytné získat údaje od vodohospodářského úřadu a správců vodních toků podle DUR v územním řízení podle stavebního zákona, je ve stanovisku EIA správně vypořádáno odkazem na toto řízení.

K tomu uvádím, že odvolatel zastává nesprávný názor, že ze zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nevyplývá nutnost zpracovat při posuzování záměru podle tohoto zákona dostatečně podrobný hydrogeologický posudek. Z přílohy č. 4 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí vyplývá, že dokumentace EIA musí obsahovat mj. popis vlivů záměru na povrchové a podzemní vody. Tento popis musí být natolik konkrétní, aby bylo možné v souladu s ustanovením § 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí tyto vlivy zjistit, popsat, posoudit a vyhodnotit. Odvolatel jako oznamovatel záměru tedy musí předložit podle zákona podklady EIA v takové míře konkrétnosti (včetně hydrogeologického posudku), aby bylo možné vyhovět uvedeným požadavkům zákona na stanovisko EIA. Námitky odvolatele proto nejsou důvodné.

16. Odvolatel konstatuje, že v rámci respektování principu zjištění materiální pravdy měl být v napadeném usnesení zjištěn aktuální stav přípravy záměru.

Odvolatel proto uvádí informace, kterými tak činí, s tím, že konstatuje, že tyto skutečnosti budou součástí DUR a budou projednány se všemi účastníky územního řízení podle stavebního zákona.

K tomu uvádím, že v přezkumném řízení stanoviska EIA byl přezkoumán jeho soulad s právními předpisy, jak je uvedeno v napadeném usnesení. V tomto řízení není žádný zákonný důvod zjišťovat aktuální stav přípravy záměru po vydání stanoviska EIA. Otázka projednání upřesněných parametrů záměru v územním řízení podle stavebního zákona nemá rovněž pro přezkum souladu stanoviska EIA s právními předpisy žádnou právní relevanci. Námitky odvolatele zamítám jako nedůvodné.

17. Odvolatel se dále vyjadřuje k hlukové problematice záměru.

Podle odvolatele platí ve věci hlukové problematiky záměru, že Krajská hygienická stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze jako orgán ochrany veřejného zdraví podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je dotčeným správním úřadem podle ustanovení § 9 odst. 8 a ustanovení § 23 odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. V souladu s výše uvedeným provedla krajská hygienická stanice vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví včetně kumulativního vlivu záměru na hluk a ve svém stanovisku k posudku EIA uvedla, že nemá k souhlasnému stanovisku EIA žádné připomínky a že podmínky stanoviska EIA k záměru byly stanoveny tak, aby byla v maximální míře zajištěna ochrana zdraví obyvatel před negativními účinky hluku. Ministerstvo není příslušné k přezkumu stanoviska krajského hygienika v dané věci. Je to mimo jeho kompetenci.

K tomu uvádím, že z napadeného usnesení ministerstva vyplývá, že v průběhu posuzování záměru podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí byla vznesena řada připomínek, které se týkaly nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to zejména s ohledem na kumulaci této zátěže s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména silniční a železniční dopravou. Podle předmětného usnesení ministerstva bylo v dokumentaci EIA a posudku EIA předpokládáno zvýšení hlukového limitu pro veškerou silniční dopravu korekcí na starou hlukovou zátěž. Tento přístup zahrnující zvýšení limitu však nebyl nikterak odůvodněn, takže stanovisko EIA je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

Z vypořádání připomínek dotčené veřejnosti ve stanovisku EIA ohledně zvýšené hlukové zátěže, ke které dojde v důsledku kombinace zátěže z provozu letiště a zátěže ze stávající železniční a silniční dopravy, vyplývá podle ministerstva závěr, že záměr nebyl posouzen z hlediska hlukové zátěže v souladu se zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí.

Na učiněných závěrech nemůže nic změnit ani uvedené stanovisko krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu pro posuzování vlivů záměru z hlediska jeho vlivů na veřejné zdraví podle ustanovení § 23 odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pravomoc podle tohoto zákona svěřená ministerstvu mu ukládá zjistit, popsat, posoudit a vyhodnotit vlivy záměru na životní prostředí a jejich vzájemné působení a souvislosti v souladu s ustanovením § 2 a § 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Ministerstvo není při tomto posouzení, jehož účelem je vydat stanovisko EIA jako objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, vázáno stanoviskem krajské hygienické stanice, které neobsahuje vypořádání uplatněných námitek ve vztahu k předpokládané hlukové zátěži způsobené realizací záměru. Ministerstvu je dána zákonem pravomoc k tomu, aby při posouzení záměru z hlediska jeho vlivů na veřejné zdraví nebylo vázáno pouze stanoviskem krajské hygienické stanice, které z důvodu obecnosti nereaguje na všechny připomínky k vyhodnocení vlivu záměru na hlukovou situaci, jak se uvádí v napadeném usnesení ministerstva. Námitky odvolatele nejsou důvodné.

18. K námitkám odvolatele uvedeným v jeho podání ze dne 31. 7. 2014, kterým odvolatel doplnil rozklad proti napadenému usnesení ministerstva, konstatuji:

Odvolatel poukazuje na připravovanou novelu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, která je veřejně přístupná na webových stránkách ministerstva. Odvolatel cituje z důvodové zprávy k této novele a dochází k závěru, že uvedené znění důvodové zprávy je v rozporu s postupem ministerstva v dané věci, kdy bylo vydáno napadené usnesení. Podle odvolatele z uvedené důvodové zprávy k připravované novele vyplývá, že stanovisko EIA nelze samostatně přezkoumávat a správní řád se na vydané stanovisko nevztahuje. Přesto bylo vydáno napadené usnesení. Z toho odvolatel dovozuje účelovost postupu ministerstva při vydání napadeného usnesení, které odvolatele diskriminuje.

K tomu uvádím, že ze znění této důvodové zprávy mimo jiné vyplývá formulace: „...Změnou právní formy stanoviska EIA ze správního úkonu podle části čtvrté správního řádu na závazné stanovisko podle § 149 správního řádu...“. Předkladatel návrhu zákona tedy prohlašuje stanovisko EIA za správní úkon podle části čtvrté správního řádu, který je však možné zrušit napadeným usnesením podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu tak, jak to bylo učiněno napadeným usnesením ministerstva.

Co se týká přezkumu stanoviska EIA, platí, že toto stanovisko je skutečně samostatně nepřezkoumatelné, avšak přísluší zdůraznit, že jej lze přezkoumat ze strany správního soudu na základě podané žaloby. Stanovisko je skutečně soudně přezkoumatelné až společně s rozhodnutím, jehož je podkladem. Co se však týká přezkumu stanoviska EIA jako správního úkonu podle části čtvrté, to správní řád připouští postupem podle ustanovení § 156 správního řádu, jak bylo učiněno napadeným usnesením ministerstva.

19. Odvolatel dále poukazuje na zveřejnění napadeného usnesení v informačním systému EIA.

Odvolatel namítá, že napadené usnesení bylo v informačním systému zveřejněno přesto, že dosud nenabýlo právní moci, a současně poukazuje na odstranění informace z tohoto systému, že bylo vydáno stanovisko EIA k záměru.

K tomu uvádím, že ministerstvo v procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí standardně zveřejňuje v informačním systému dokumenty ve všech fázích tohoto procesu s cílem informovat dotčené úřady a veřejnost o aktuálním stavu procesu EIA. Proto jsou v tomto informačním systému uvedeny také informace o vydání napadeného usnesení a také informace o tom, že odvolatel podal proti napadenému usnesení rozklad, o kterém bude rozhodovat ministr životního prostředí.

Ze shora uvedených důvodů jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení o opravném prostředku

Toto rozhodnutí je konečné, neboť se proti němu nelze odvolat (podat rozklad) podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu.

V Praze dne 22. 10. 2014

Mgr. Richard Brabec
ministr životního prostředí

Toto rozhodnutí obdrží:

A. Do vlastních rukou:

Letiště Vodochody a. s.
U Letiště 374
250 70 Odolena Voda

B. Na vědomí po nabytí právní moci:

1. MŽP
odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence
(*spolu se spisem*)
zde
2. RNDr. Tomáš Bajer, CSc.
Šafaříkova 436
533 51 Pardubice
3. RNDr. Vladimír Ludvík
Šafaříkova 484
500 02 Hradec Králové
4. Středočeský kraj
Zborovská 11
150 21 Praha 5
5. Obec Bašť
Obecní 126
250 65 Bašť
6. Obec Dolany
Dolany 95
278 01 Kralupy nad Vltavou
7. Obec Dřínov
Dřínov 38
277 45 Úžice
8. Obec Chvatěruby
Chvatěruby čp.230
278 01 Kralupy nad Vltavou
9. Obec Klíčany
Ke školce 8
250 69 Klíčany
10. Obec Kozomín
Kozomín č.p. 28
277 45 p. Úžice
11. Město Kralupy nad Vltavou
Palackého nám. 1
278 01 Kralupy nad Vltavou
12. Město Libčice nad Vltavou
náměstí Svobody 90
252 66 Libčice n/Vlt.
13. Obec Líbeznice
Mělnická 43
250 65 Líbeznice

14. Obec Máslovice
Pražská 18,
250 69 Máslovice
15. Obec Měšice
Hlavní 55/22
250 64 Měšice
16. Obec Mratín
Kostelecká 131
25063 Mratín
17. Město Odolena Voda
Dolní náměstí 14
250 70 Odolena Voda
18. Obec Panenské Břežany
Hlavní čp. 17
250 70 Panenské Břežany
19. Obec Postřizín
Pražská č. p. 42
250 70 Postřizín
20. Obec Předboj
Hlavní 18
Předboj
250 72 Kojetice
21. Obec Tursko
Čestmírovo nám. 59
252 65 Tursko
22. Obec Úžice
Nádražní 200
277 45 Úžice u Kralup n. Vlt.
23. Obec Veleň
Hlavní č.p. 7
250 63 Veleň
24. Obec Vodochody
Průběžná 50
250 69 Vodochody
25. Obec Zlončice
Zlončice 40
278 01 Kralupy nad Vltavou
26. Krajský úřad Středočeského kraje
odbor životního prostředí a zemědělství
Zborovská 11
150 21 Praha 5
27. Obecní úřad Panenské Břežany
Hlavní čp. 17

250 70 Panenské Břežany

28. Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav
Masarykovo náměstí čp. 1 a 2
250 01 Brandýs nad Labem - Stará Boleslav
29. Městský úřad Kralupy nad Vltavou
Palackého nám. 1
278 01 Kralupy nad Vltavou
30. Městský úřad Slaný
Velvarská 136
274 01 Slaný
31. Krajská hygienická stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze
Dittrichova 329/17
128 01 PRAHA 2
32. Česká inspekce životního prostředí
oblastní inspektorát Praha
Wolkerova 40/11
160 00 Praha 6
33. Povodí Vltavy, s. p.
Holečkova 8
150 24 Praha 5
34. Ministerstvo dopravy
nábr. L. Svobody 1222/12
110 15 Praha 1
35. Státní pozemkový úřad
Husinecká 1024/11a,
130 00 Praha 3 - Žižkov